

τομύρια φιαλῶν ὅσας χιλιάδας κατασκευάζε προὸ ὀγδοήκοντα ἔτων ὁ ἀμπελοργὸς τῆς Ἑσπερναίης. Κατὰ δὲ τὰ εὐτυχή ἔτη παράγει δις καὶ τρίς τοσαῦτα.

Ὁ καμπανίτης ὁ καλούμενος Κλικκὸ (Clicquot), εἰς τῶν ἀρίστων οἴνων, δὲν ἔχει ἀντίπαλον ἐν Πετρούπολει καὶ ἐν Λονδίῳ. Ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἐπῆλθεν εἰς ἐποχὴν δυστυχή εἰς τὴν Γαλλίαν, δῆλον ὅτι τὸ 1814, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξανδρος νικήσας τὸν Μέγαν Ναπολέοντα εἰσῆλθε νικητὴς εἰς Γαλλίαν. Κατέλυσε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν Καμπανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ κυρίας τινος Κλικκὸ, ἥτις τιμῶσα αὐτὸν τῷ παρεχώρησε τὴν οἶναποθήκην τῆς. Ἑπανελθὼν δὲ εἰς Πετρούπολιν δὲν ἠθέλησε τοῦ λοιποῦ νὰ πῖν ἄλλον οἶνον εἰμὴ καμπανίτην ἐκ τοῦ κτήματος τῆς ξενισάσης αὐτὸν γαλλίδος. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι πᾶσα ἡ Αὐλὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου εὔρε τὸν οἶνον τοῦτον ἐξαιρετον, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπῆκουον φιλεῖ ἀεὶ μιμῆσθαι τοὺς ἄρχοντας, οἱ πάντες ἐδήλωσαν ὅτι δὲν δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ πῖωσιν ἄλλον οἶνον.

Τῷ 1855 ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου οἱ Ῥώσοι ἔπιον 675,400 φιάλας καμπανίτου. Τῷ δὲ 1857 μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην καὶ βεβαίως ἵνα τὴν πανηγυρίσῃσι λαμπρότερον κατέλυσαν 1,032,503 φιάλας. Ἐκτοτε δὲ ἡ ἐξαγωγή εἰς μόνην τὴν Ῥωσσίαν ὑπερδιπλασιάσθη. Ἐάν δέ τις σκεφθῆ εἰς πόσον μεγάλην τιμὴν πωλεῖται ὁ καμπανίτης θὰ ἴδῃ ὅτι δικαίως ἐλέχθη ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν οἴνων εἶνε μία τῶν βάσεων τῆς ἐθνικῆς τῶν Γάλλων εὐτυχίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

καὶ τὸ πρῶτον κάρρον ἐν Ἀθήναις.

Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, καὶ καθηγητὴς ἐπὶ τινα ἔτη ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ χρηματίσας, Λουδοβίκος Ῥὸς, διαμεινας ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1832, ὅτε ἡ πόλις διετέλει εἰσέτι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἐν ταῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος Ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ ἐκτίθησι γλαφυρῶς τὴν τότε κατάστασιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ τῶν Ἀναμνήσεων τούτων ἀποσπῶμεν τὴν ἐπομένην ἀρκούντως περίεργον περιγραφὴν τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεποίησαν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ πρώτη θερμάστρα καὶ τὸ πρῶτον κομισθὲν φορητὸν ἀμάξιον.

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν δριμύτατος τὸ θερμόμετρον πολλάκις κατέβη κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὅταν κάμην τοσοῦτο ψυχρός, ὁ Ἀνατολίτης συνειθίζει ἐν περιτυλίσει τῆς διὰ τῆς μελωτῆς αὐτοῦ, καὶ θερμαίνων τοὺς πόδας ἐπὶ μεταλλίνοιο πυραύνου νὰ μὲν ἄργός, καὶ ἄφροντις ὁ εὐρωπαϊὸς ὅμως, ὅστις εἶναι συνειθισμένος ἐν τῷ δωματίῳ του νάναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ ἢ νὰ ἰχνογραφῇ, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην κατάστασιν, ἀφ' οὗ καὶ ὅπου τυχὸν ὑπῆρχον ἐστίαι δὲν ἐξήρουν νὰ θερμάνωσι τὰ ἔλεεινὰ

δωμάτια. Ὁ Λύδερς, ὅστις ἦν ἀποκατεστημένος ἐν Ἀθήναις, ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος ἐσέβηθη νὰ κατασκευάσῃ μίαν θερμάστραν καταρθώσας δὲ νὰ προμηθευθῆ ἐν τῇ ἀγορᾷ σιδηρὰ ἐλάσματα, προσέλαβεν ἕνα σιδηροργὸν καὶ τῇ βοήθειᾳ τούτου μετὰ πολλοὺς κόπους ἠδυνήθη νὰ συναρμολογήσῃ εἶδος τετραγώνου λάρνακος, εἰς ἣν ἦνοιξε μίαν θυρίδα, καὶ ἐφ' ἧς ἐπέθηκε μακρὸν σωλῆνα. Οὕτω κατασκευάσθη ἡ μηχανὴ καὶ ἐγένετο ἑναρξίς τῆς λειτουργίας τῆς θερμάστρας. Εὐλα ἐλαίας τεθέντα ἐν αὐτῇ ἀνέδοσαν λαμπρὸν πῦρ, οἱ δὲ τριγμοὶ καὶ οἱ σπινθηρισμοὶ αὐτῶν ἐπλήρουν εὐφροσύνης τοὺς περιεστώτας. Ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ πρωτακούστου θεάματος, —διότι ἦτο ἡ πρώτη ἐν Ἀθήναις θερμάστρα, —διεδόθη ἐν ἄκαρπῳ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, μεγάλην ἐκπληξιν καὶ περιεργίαν διεγείρουσα. Ὁ ἐπίσκοπος προσέτρεξεν ὅπως ἰδίῳις ὄμμασιν ἴδῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐπίσης ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ προσέλθωσι καὶ πολλοὶ τῶν προκρίτων Τούρκων. Οὗτοι μετὰ θάμβους καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ παρετήρουν τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο κατασκεύασμα, καὶ θαυμάζοντες τὸν πῶγονα ἀνεφώνουν: «Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας καὶ ἡ σοφία τῶν Φράγκων δὲν ἔχει ὅρια!»

»Παραπλησίαν ἂν καὶ ὄχι τόσῳ μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ ἐν ζεύγος διτροχῶν φορητῶν ἀμαξίων, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον κομισθῆν. Τὰ ἀμάξια τοῦτα εἶχε στείλει ἐκ μελίτης ὁ ναύαρχος Μάλκολμ διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἐν Πατισίῳ ἀνεγειρομένης ἐπαύλεως αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν πρεσβύτεροι εἶχον εὐτυχῆσαι νὰ ἴδωσιν ἐν εἶδος φορητοῦ ἀμαξίου ἐπὶ τοῦ πολέμου, τὸ πλεῖστον ὅμως μέρος τῶν κατοίκων ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν πειρακικὴν πύλνῃν διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῆς φραγκικῆς μηχανικῆς. Ἐκτοτε παρῆλθον δύο ἔτη μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πρώτης τετρατροχῆ ἀμάξης ἐν Ἀθήναις.»

ΥΨΗΛΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ἴδου ποία εἶνε ἡ πολιτικὴ μου, κύριοι, ἔλεγέ ποτε ὁ Γκυζὼ ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Γαλλίας. Τίποτε δὲν θέλει μὲ ἀποτρέψει αὐτῆς. . . Διεκινδύνευσα ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι φίλτατον ἔχει ὁ δημόσιος ἄνθρωπος· διεκινδύνευσα τὴν δημοτικότητά. . . Ἐνθυμῆσθε, κύριοι, . . . ὁ ἐντιμὸς προαγορεύσας κ. Βαρρὼ ἐνθυμῆται μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤμεθα τεταγμένοι ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν. . . Τότε ἤμην καὶ ἐγὼ δημοτικός· τότε ἀπῆλαυσα τὴν εὐνοίαν τοῦ πλήθους· τότε ἤκουσα τὰς ἐπισημίας αὐτοῦ. . . Εὐφραίνετο ἡ ψυχὴ μου πολὺ, πολὺ. . . ἦτον ὡραία, ἦτον γλυκεία συγκίνησις. . ., ἀλλὰ τὴν παρήτησα. . . καὶ τὴν παρήτησα. Συναισθάνομαι ὅτι ἡ εὐνοία αὐτῆ, ἡ δημοτικότης αὐτῆ, δὲν παρακολουθεῖ τὰς ἰδέας κς σήμερον ὑπερασπίζομαι, τὴν πολιτικὴν ὑπερ

σήμερον αγωνίζομαι. Συναισθάνομαι όμως γρηγόρας ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕτερα δημοτικότης, καὶ ἀπαιτεῖ ἢ ἐμπιστοσύνη τῶν ἠθικῶν στοιχείων ὡς ἀπαιτεῖται ἢ κοινωμία. Χάριν τῆς τοιαύτης ἐμπιστοσύνης ἠγωνίσθην, ἀντὶ τῆς ἄλλης ἐμπιστοσύνης δημοτικότητος ἣν ἄλλοτε ἐκείνη γοπτευτικῆς δημοτικότητος ἦν ἄλλοτε ἐκείνη. Ἐπιθυμῶ τὴν ὑπόληψιν, τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν φίλων τῆς τάξεως, τῆς νομίμου καὶ ἐλευθέρως τάξεως. Ἴδου ποῦ ἀφίερωσα τὸν ἑαυτό μου, ποίαν εὐνοίαν θηρεύω. Αὐτὴ θέλει μὲ ἀσχηγορεῖ δι' ὅλα τὰ λοιπὰ, καὶ δὲν φθονῶ εἰς ἀνέναντον τὴν ἄλλην δημοτικότητα, ὅσον γλυκεῖα καὶ ἄν ᾗ!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἄριστοι κυβερνῆται πρέπει νὰ λογιζώμεθα οἱ ἀθούρωσ τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐκτελοῦντες. Ἐπιβαίνοντες λέμβου βλέπομεν τοὺς κωπηλάτας χειρονομοῦντας, ἀσθμαίνοντας καὶ κἀκείνους, τὸν δὲ διευθύνοντα τὸν δρόμον αὐτῆς καθήμενον ἥσυχον καὶ σχεδὸν ἀκίνητον παρὰ τὸ πηδάλιον.

* Οἱ φιλάργυροι πλουτοῦσιν ὑποκρινόμενοι πέναντι, οἱ δὲ ἄσωτοι γίνονται πένητες ὑποκρινόμενοι τοὺς πλουσίους.

Ἡ ΚΑΛΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

Ἐκ τῶν τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Σααδῆ.

Περιπάτουσιν καὶ εἶδον φύλλον
Ξηρόν, πλὴν χῦνον ὁσμὴν γλυκετάν·
λαδῶν δ' ἀμέσως, τὸ ὄσφραινόμεν
μὲ τέρψιν θεῖαν.
«Εὐωδιάζεις πολὺ, τῷ εἶπον·
μὴ εἶσαι βῦδον τινὸς τῶν κήπων;
— «Δὲν εἶμαι βῦδον, μοὶ ἀπεκρίθη,
ἀλλὰ συνέζησα πρὶν μ' ἐκεῖνο·
ἐντεθὲν ἔγω τὴν εὐωδίαν,
ἣν διαχῦνω.»

Σ. Α. Β.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸν «Τύπον» τοῦ Βερολίνου ἀπεβίωσαν ἐσχάτως ἐν Κιρβράχ, χωριδίῳ τῆς Ἑσπίας, ἀγρότης ὀνόματι Οὐτςμουθὶ ἐν ἡλικίᾳ 148 χρόνων καταλιπὼν δύο υἱούς, 16 ἐγγόνους καὶ 43 δισεγγόνους! Ἐν τινι δὲ προαστείῳ τῆς πόλεως Ζακύνθου, γράφει ἡ «Οἰκογένεια», εὐρίσκεται γέρων ἀριθμῶν ἑκατὸν καὶ δώδεκα ἐτῶν ἡλικίαν. Εἶνε εἰς ἄκρον ζωηρὸς, βλέπει κάλλιπτα, ἀκούει ἐντελῶς, δύναται δὲ νὰ κατέρχεται κατὰ πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὴν πόλιν, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχουσαν τοῦ προαστείου, πωλῶν τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενα καλάθια καὶ τὰς κομψοτάτας ἀνοδοδέσμας του, ἃς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγοράζουσιν αἱ δεσποινίδες. Κοιμᾶται ἐπὶ τινος ἀμυροστρωμνῆς, ὑπὸ τὰ δένδρα κατασκευασθείσας, μένει δὲ νυκθήμερὸν ἐκεῖ, οὔτε γευματίζων ἐν τῇ οἰκίᾳ του, τῇ μάλιστα ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου εἰκοσι βήματα ἀφεστώσῃ. Ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν ὅτε αἱ χρυσαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες φωτίζουσι τὸ

νεανικὸν (!) πρόσωπόν του, ἐξεγείρεται καὶ χαιρετᾷ τὸν ἡλίον διὰ τοῦ «καλὸ ἔς τὸ χρυσοῦ μου παιδί!» τὴν δὲ σελήνην διὰ τοῦ «καλὸ ἔς τὴν ἀργυρῆ μου». Ὅτι δὲ παραδοξότερον ἐν αὐτῷ εἶνε τὸ ἐξῆς: Πρὸ μηνὸς ἀνεφάνησαν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ πέντε ὀδόντες, τρεῖς εἰς τὴν κάτω καὶ δύο εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα. Ἴσως εἶνε οἱ νήπιοι ὀδόντες τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἑκατονταετηρίδος! Τοὺς εἶδομεν ἰδίους ὀφθαλμοῖς καὶ ἰδίους χερσὶν ἐψάσαμεν αὐτοὺς, ἐπιφέρει ἡ «Οἰκογένεια», ἀπιστοῦντες εἰς τὸ περίεργον φαινόμενον.

~~~~ Τεράστιοι εἶνε αἱ ἐκ τῆς βερολινείου συνθήκης προκύψασαι τοπικαὶ ἀλλοιωσεις. Ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγ. Στεφάνου ἀφείλε τὴν Τουρκίαν 78,550 τετραγ. μίλια καὶ 4,539,000 ὑπηκόων, ἢ δὲ τοῦ Βερολίνου 83,300 τετραγ. μίλια καὶ 4,882,000 κατοίκων.

~~~~ Ἐσχάτως κυρία τις ὑψηλῆς περιωπῆς ἐν Παρισίοις εἶδεν ἐν τοῖς Ἑλλυσίοις πεδίοις πίθηκόν τινα μετὰ μεγάλης χάριτος ἐπαιτοῦντα πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου του, πτωχοῦ ὀργανοπαίκτη. Τὸ ζῶον ἐκίνησε σφόδρα τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μαρκησίας, ἣτις ἠγόρασεν αὐτὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐστόλισε κομψότατα. Ἐσπέραν τινα, καθ' ἣν ἡ μαρκησία εἶχε συγκαλέσει ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς ἐκλεκτὴν συναναστροφὴν, διέταξε νὰ προσαγάγῃσιν ἐνώπιον τῶν προσκεκλημένων τὸν πίθηκον, οὗ ἡ χάρις ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν πάντων. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, νεανίς τις ἐτραγώδησεν ἐν ἄσμα, ὅπερ συνώδευσε διὰ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε καὶ ὁ πίθηκος, ὅστις φαίνεται δὲν εἶχε λησμονήσει τὰς παλαιάς του ἐξεις, ἔσπευσε νὰ φαιρέσῃ τὸν μικρὸν βελουδινὸν σκουφόρον του καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀνά χεῖρας περιήρχετο πρὸ τῶν κεκλημένων, ὅπως συλλέξῃ ἔρανον. Οἱ ἀκκισμοὶ καὶ ὁ ἰδιαιτερός αὐτοῦ τρόπος, δι' οὗ ἐπέμενε ζητῶν νὰ συνεισφέρει ἕκαστος τὸν ὀβολὸν του, διεσκέδασαν τὰ μέγιστα τοὺς παρεστώτας. Καὶ αὕτη δὲ ἡ οἰκοδόμησις συνεμερίσθη τὴν γενικὴν ἰλαρότητα, ὅτε ὁ πίθηκος τελειώσας τὸ ἔργον του, ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μουσικῆς καὶ παρέδωκεν αὐτῇ τὸ συλλεγὲν ποσόν. Τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀρκούντως στρογγύλον, διενεμήθη εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ οὕτως οἱ χαριεντισμοὶ ἐνὸς πιθήκου συνετέλεσαν εἰς ἀγαθοεργὸν σκοπόν.

~~~~ Διατί, ἠρώτα διδάσκαλός τις μικρὸν παιδίον, ἀπηγόρευσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν νὰ φάγῃσι τὰ μήλα τοῦ παραδείσου.

Τὸ παιδίον μετὰ μακρὰν σιωπὴν, ἀπήντησε·
— Διότι ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τὰ κάμη κομπόστα.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

Ἡ Βολταῖρος διηγεῖται πῶς, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ μίαν σελίδα χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τρεῖς ἢ τετράκις ἐν λεξικόν.